Victor Ieremia

În seara aceea

În seara aceea, Tetsu a făcut o gaură in peretele lui Kei. Nu prea mare şi nici prea adîncă, rămăsese exact urma cotului lui vajnic.

Şi eu îmi aşteptam rîndul la toaletă, dar el nu era la fel de răbdător şi după ce mai întîi bătuse in uşa, dăduse şi cîţiva pumni in perete; după ce apreciarăm împreună frumuseţea găurii (nici gînd să se vadă înăuntrul toaletei), simţul de răspundere îl îmboldi pe Tetsu de încercui gaura cu roşu şi scrise că el a făcut-o.

Rîndul la toaletă nu venea, ultimul intrat avea probabil zdravene probleme. Mă uitai la ceas şi văzui că era aproape 3, colegul de anul întîi era înăuntru de mai bine de o jumătate de ora, probabil că le soilea deja cu bideul in braţe, dar nimeni nu se gîndise încă să încerce să descuie uşa toaletei de dinafară.

M-am întors deci in cameră fără să mă fi uşurat încă şi am trîmbiţat opera lui Tetsu. Kei a tresărit, dar nu prea tare. Stătea in apartamentul ăsta deja de vreo doi ani, dădea o grămadă de bani pe chirie, bloc nou, antenă satelit, interfon, camera mare, bucătărie mică şi baie interzisă claustrofobilor, dar aşa sunt toate apartamentele pe aici, iar claustrofobia probabil că îngroaşă rata mortalităţii infantile. O gaură în perete însemna că mai mult de jumătate din banii de garanţie a apartamentului i se vor reţine pentru reparaţii cînd se va muta altundeva, oricum oraşul era renumit pentru cupiditatea proprietarilor care privesc banii de garanţie ca pe un dar de la chiriaşi.

Kei nu era chiar un zgîrcit, chiria apartamentului i-o plăteau părinţii şi tot ei plătiseră şi garanţia, dar era ora trei şi era puţin obosit de petrecerea zgomotoasă din casa lui, aşa că se ridică strîmbînd din nas şi îşi făcu drum spre baie printre invitaţii, paharele şi gustările împrăştiate pe jos. Identifică gaura, colegul din baie tot nu ieşea, aşa că în primul rînd se asigură că lîngă el mai eram eu şi cu Tetsu care să împărţim cu el impresia interiorului toaletei şi totodată responsabilitatea de a îl scoate pe începător de acolo, apoi căută o cheie şi descuie uşa. Conform aşteptărilor, Masao dormea. Pe jos era aproape curat, tehnica de a îmbrăţişa bideul era foarte eficace şi se deprindea natural, de la prima încercare, mult mai uşor decît procedeele de uchuwagodo pe care săracul de el abia începuse să le înveţe de vreo lună. Cu chiu cu vai intră Kei în baia strîmtă şi împreună cu Tetsu îl scoase pe Masao în bucătăria care ţinea loc şi de vestibul şi îl sprijiniră cu spatele de perete.

Odată urgenţa rezolvată, Kei porni să îl întrebe pe Tetsu oarecum calm despre modul în care făcuse gaura. Tetsu nu era omul să umble cu dedesubturi. Eu am făcut-o şi o să te despăgubesc. Între timp, Masao alunecase cu spatele de pe perete şi căzuse într-o rînă cu nasul în grămada de pantofi de la intrare, dar nu părea să îi pese prea tare.

Nu înţelegeam prea bine ce îşi zic unul altuia, rareori văzusem certuri în experienţa mea, dar mă miram cum vorbeau unul altuia şi nu se opreau totuşi, mie mi-ar fi ajuns dacă mi-ar fi zis că îmi dă banii de despăgubire, dar Kei nu părea la fel de convins. În baie nu mai era nimeni şi am folosit prilejul pentru a mă relaxa un pic, nu numai măruntaiele cît şi eu însumi, pentru ca pe vremea aceea statul drept pe jos mă obosea, aşa că şezutul, chiar şi pe un bideu, era o uşurare. Cînd am ieşit, vocile celor doi se înăspriseră şi porniseră să acopere vocile celorlalţi oaspeţi. În afară de cei doi, mai erau încă un coleg şi o colegă de ai lor, proaspeţi studenţi de anul al treilea, destul de treji ambii, iar dintre cei de anul al doilea doi încă mai puteau lega vorbe. Dintre colegii mei de anul întîi, unul mîrîia încetişor în somn, Masao făcea în somn aerosoli de la pantofii din vestibul, iar ceilalţi dormeau liniştiţi.

Vocile celor doi erau din ce în ce mai ridicate, al treilea treiar, So, se ridică şi porni să îi calmeze, şi eu mă băgam fără rost din cînd în cînd, încercînd nu atît să fac pe moderatorul, cît să ascult ce vorbeau şi poate să înţeleg de ce continuau să se certe cînd Tetsu îşi acceptase răspunderea. Probabil că din cauza mea— nu se cuvenea să îşi arate asemenea slăbiciuni de faţă cu începătorii— se hotărîră să iasă pentru a-şi continua discuţia pe holul blocului. Îl întrebai pe So ce-i cu ei, dar îmi zise că totul e în regulă şi să-i las în pace să se calmeze singuri.

Mă întorsei în cameră să vorbesc cu colegii care mai rămăseseră, restul de vodcă din pahar se cam încălzise şi nu mai avea nici pe departe gustul şi textura de zăpadă de la început, cînd o gustasem abia scoasă din congelator. Dar îmi plăcea să fac pe grozavul cu capacitatea mea de băutor, chiorul e împărat în ţara orbilor, aşa că trasei paharul pe gît, mai-mai scoţînd fum pe nas precum zimbrul din poza de pe etichetă.

Fătuca, cea de-a patra reprezentantă a celor din anul trei, era frumuşică, poate avea faţă un pic grăsuţă, deşi se antrena la fel de dur ca şi băieţii, probabil că avea o slăbiciune pentru dulciuri între mese. Ea fusese prima care mă întîmpinase cînd căutam clubul de uchuwagodo şi tot cu ea făcusem şi primele tehnici în noul dojo, aşa că mi-era cel mai uşor să discut cu ea. Aşa că încercai să leg o conversaţie, dar nu ştiu cum se făcea că pe vremea aceea orice discuţie îşi îndrepta încet-încet subiectul spre uchuwagodo. Ar mai fi fost glumele fără perdea poate, dar îmi dădeam şi eu seama de atîta lucru, cum că fetele nu le prea răbdau. Aşa că comparam cîteva aspecte din tehnica maestrului clubului cu cele standard, de prin cărţi şi casete video, abia de două sau trei zile le văzuse maestrul şi prima impresie nu fusese prea

grozavă. Probabil că tot din pricina diferenţelor tehnicilor, cei din anul trei, care tocmai preluaseră conducerea clubului, preferaseră să mă considere laolaltă cu începătorii, deşi eram mai în vîrstă şi aveam şi o experienţă în domeniu deasupra lor. Dar nici eu nu m-am împotrivit opţiunii lor, şi eu voiam să îmi fac nişte prieteni care să nu mă trateze cu termeni de politeţe, iar asta nu era posibil într-un club de studenţi decît punîndu-mă laolaltă cu cei din anul întîi, altfel cu cei de deasupra nu poţi ajunge niciodată laolaltă, iar cei de dedesubt nu te vor scoate niciodată din dumneavoastră. Cu cei din anul al treilea făcusem un fel de pact unilateral, nu ştiu de fapt dacă au fost în realitate de acord vreodată, vorbeam obişnuit, dar nu le ziceam niciodată 'tu'. Aşa vorbeam şi cu fata, părea interesată de discuţie, dar mă cam plictisisem să vorbesc cu ea numai despre uchuwagodo, aşa că în căutarea unui subiect mai puţin arid, ii propusei să ne ducem să ne vedem ce mai e cu Kei şi cu Tetsu.

Deschiserăm uşa, se certau chiar în faţa ei, vocile le erau joase, dar se auzeau destul de tare. Uitîndu-mă mai bine, pe faţa lui Kei era un pic de sînge, semn că luase cel puţin un pumn de la Tetsu. Kei avea 187 cm şi în orice ţară din lume ar fi fost luat drept un băiat voinic, Tetsu era mai scund, 176 cm, însă avea o forţă musculară nemaipomenită şi mai ales un temperament care trecea de la relaxare la încordarea extremă într-o clipită. Ieşise şi So şi îl ţinea pe Tetsu, iar eu pe Kei, dar nu părea foarte agresiv nici unul dintre ei. După ceea ce îşi repetau unul altuia în felurite forme, înţelesei cum că Tetsu nu îşi ceruse scuze într-un mod acceptabil pentru Kei, Kei i le tot cerea, iar Tetsu nu voia să cedeze. Cum îl ţineam pe Kei departe de Tetsu, văzui cu greu peste umărul lui înalt cum se deschide uşa vecinului şi pe sub o subsuoară văzui că era un tînăr de vreo 25 de ani. Părea vexat de gălăgie. Nu ştiu cum se face că îmi cerui scuze eu pentru cei doi, cam de pe vremea aceea cred că am prins ticul de a-mi cere scuze pentru orice pentru a mă întreba mai apoi de ce am făcut-o. îmi zise că să încetam cu scandalul, toată noaptea a fost o gălăgie de nu a putut dormi deloc, începînd de pe la ăă şi jumătate cînd am bocănit în perete (eu eram de vină, cumpărasem nişte sticle de vin, Kei nu avea tirbuşon, aşa că i-am învăţat eu cum se scoate afară dopul bătînd cu sticla în perete), iar acum deja e ţ şi am pornit cu gălăgia pînă afară.

Aşa că ieşirăm în stradă. Blocul lui Kei era în forma de U, în mijloc era o mică parcare, aşa că vocile căpătau un ecou prea mare de la ziduri. Cei doi ne-au tras deci pe partea cealaltă a străzii şi acolo i-am lăsat iar liberi, după ce ne promiseră că nu se vor bate. Dar după două trei fraze schimbate, porniră iar să îşi strîngă pumnii, aşa că dădurăm să îi oprim, dar veni o altă vecină dintr-o altă casă, spunîndu-ne să plecăm, că deranjăm tot cartierul şi că ne ia cu poliţia. îi zisei că intrăm imediat în casă, dar vecinul de pe palier care nu ştiu cum se face că apăruse iar ne zise că deja a chemat poliţia, aşa că Tetsu ieşi cu ideea de a se duce să îşi regleze conturile undeva mai afară din oraş. De altfel marginea de est a oraşului e relativ aproape, iar casele se terminau destul de brusc, dînd loc tufişurilor şi copacilor rari. Aşa că pornirăm spre

est, asta era singura cale de a nu da peste noi poliţia chemată de vecin, iar în casa lui Kei oricum dormeau toţi, chiar dacă ar fi venit careva, nu ar fi avut ce le face.

Îmi plăcea Tetsu, era un băiat dintr-o bucată şi mai ales foarte puternic, îmi plac oamenii puternici. Cei din anul trei cunoşteau marginea oraşului foarte bine, în fiecare săptămînă după antrenamentul de sîmbăta toţi făceam o lungă tură de alergare, iar dincolo de marginea estică era un deal a cărui faţă îndreptată spre oraş fusese chelită de pădure şi pe locul defrişat scrisă o literă însemnînd “mare”. În fiecare an pe la mijlocul lui august pe contururile literei sunt înşirate grămezi de lemne cărora li se dă foc, de se vede din aproape orice punct al cartierului. Iar asta nu de azi, de ieri, ci de acum mai bine de o mie de ani. Locul e bineînţeles de larg interes turistic, dar cei de la clubul de uchuwagodo sunt interesaţi mai puţin de semnificaţiile lui istorice sau religioase, cît de panta abruptă a dealului ce duce pînă la el, loc propice alergării din greu. Aşa că Tetsu, proaspăt căpitan al clubului şi alergător vîrtos, ar fi putut găsi calea spre deal şi cu ochii închişi.

Vorbirăm despre gaura din perete, despre purtarea surprinzător de zgîrcită a lui Kei, nu ştiu cum se făcea dar tot mă pomeneam criticîndu-l şi eu pe Kei pentru a-l satisface pe Tetsu. Îl întrebai dacă nu cumva Kei se va fi purtînd aşa din invidia pentru faptul că Tetsu e căpitan al clubului, funcţia cea mai respectată şi totodată cu cele mai puţine îndatoriri legate de administraţia clubului, în timp ce Kei e însărcinat exact în extrema opusă, cu contactarea foştilor membri ai clubului care au absolvit facultatea şi acum se află cine ştie pe unde. Tetsu zise însă că nu crede că ar fi aşa, Kei nici nu încercase să candideze la funcţia respectivă atunci cînd îşi împărţiseră funcţiile între ei.

Nu prea îmi venea să cred totuşi, nu îmi puteam închipui ce poate fi mai grozav decît funcţia de căpitan, aşa că tăcui şi continuai să merg pe lîngă el pe trotuarul îngust şi întunecat. La fiecare colţ şi în faţa fiecărei clădiri mai mari erau grămezi de biciclete lăsate la voia întîmplării de locatarii grăbiţi să se relaxeze după o zi de muncă sau studiu. Evitînd o asemenea aglomerare, ochii îmi căzură pe picioarele lui Tetsu, nu avea pantofi, ci mergea în ciorapi. Îl întrebai de ce nu şi-a luat pantofii, îmi zise că a uitat. O să îşi rupă ciorapii aşa. Îmi zise serios că într-o asemenea situaţie de forţă majoră o pereche de ciorapi în plus sau în minus nu contează. În ultima vreme nici eu nu îmi aminteam să fi mers prea deseori desculţ, aşa că profitai de ocazie pentru a-mi scoate şi eu pantofii, dar bineînţeles că nu mă îndurai să îmi stric ciorapii, ci îi scosei şi pe ei. Noaptea de mai timpuriu era destul de rece, însă spre norocul nostru nu am dat de cioburi, pe întuneric ne-am fi putut răni pînă să prindem de veste.

Kei mergea în spatele nostru la umăr cu So, dar nu vorbeau, Kei părea destul de preocupat, dar nu voiam să accept cum că ar putea fi înfricoşat de perspectiva de a se bate cu Tetsu fără restricţii. La antrenamente era foarte sigur pe el, nu avea poate o

tehnică prea bună, dar cînd lovea răcnea de se cutremurau pereţii şi avea o mînă destul de grea cît să pună probleme oricărui partener de exerciţiu.

Luminile străzilor se împuţinau la fiecare pas, drumul se îngusta şi in curînd asfaltul dădu loc pietrişului. După încă vreo sută de metri, ajunserăm la o intersecţie destul de depărtată de orice casă cît să elimine riscul unui nou scandal.

Tetsu îl întreba pe Kei dacă îi convine aici şi Kei zise că da. De data asta se apucară de gulere fără alte vorbe, dar Kei nu izbuti nici pe departe să îşi ridice nivelul de încordare la cel la care se ridică Tetsu imediat. în cîteva clipe Tetsu îl prinse de gat în cravaşă şi îl trînti pe jos într-o poziţie în care Kei nu mai putu să se mişte. Urmă un scurt dialog:

Tetsu: Ei?

Kei: Ce?

Ce ai vrut de la mine?

Să mă despăgubeşti pentru daune şi să iţi ceri scuze.

Dar iţi zic că iţi dau banii şi mi-am cerut scuze.

Cu asta am obţinut ce am vrut.

Bine. Şi îi dădu drumul. Kei se ridică, nu îşi dăduseră pumni aşa că nu trebuiră decît să se scuture de praful de pe jos şi plecarăm cu toţii. Bătaia durase mai puţin de treizeci de secunde cu tot cu dialogul.

La întoarcere mersei în urmă împreună cu So, care mă avertiză să ţin amănuntele certei secrete faţă de ceilalţi colegi. Nici nu mi se părea că ar fi vreun coleg interesat de ele. Kei se băgă şi el în vorbă şi se scuză pentru faptul că mi-a dezvăluit mie, unui începător, o latură aşa de urîtă a clubului.

Se lumina de ziuă. Urcarăm înapoi pe palier şi intrarăm înapoi în apartament, toată lumea dormea, fata plecase între timp. Kei şi cu Tetsu se întinseră pe unde mai găsiră cîte un locşor liber. Mai vorbii un pic cu So, dar era deja 6 aşa că mă hotărai să plec acasă. Mă spălai pe picioare şi îmi luai haina şi geanta cu echipamentul de antrenament. Kei şi Tetsu dormeau unul lîngă altul cu voinicie. Ciorapii lui Tetsu, din albi cum fuseseră, erau acum gri şi nu se mai ţineau de tălpile lui decît cu nişte resturi de ţesătură de la vîrfurile degetelor şi partea din talpă care nu atinge pămîntul.

Era o dimineaţă senină, îmi părea doar rău că va trebui să o dorm în schimbul nopţii pierdute. Pornii spre casă, nu stăteam prea departe. Soarele se ridica încet, strada era liniştită şi parcă mai strălucitoare decît de obicei, grămada de oameni în costume gri şi bleumarin învălmăşindu-se spre tunelurile de metrou era încă disparată în indivizi căscînd, fiecare în faţa oglinzii lui. Şi totuşi, cum se făcuse că deşi Kei iscase cearta nu dăduse pînă la sfîrşit nici un pumn?

Brusc, un zgomot infernal porni în spatele meu, la cîţiva metri în mijlocul străzii. Era un călăreţ ambalînd turbat o motocicletã, probabil de furat, pentru că nimeni nu şi-ar chinui aşa goneta proprie. Trăgea clapeta de acceleraţie a motorului în ritmul unui cîntec de suporteri de fotbal şi după toate aparenţele, începuse brusc tocmai pentru că întîlnise un ascultător, pentru că se uita spre mine cu o satisfacţie tulbure. Cu o mînă ţinea ghidonul, iar cu cealaltă o trompetă în faţa ţevii de eşapament, era prima oară cînd vedeam aşa ceva. Trompeta nu suna ea prea grozav, dar el părea tare mîndru de invenţie şi de tehnica lui de a o realiza.

Fusese o noapte plină de învăţăminte, aşa că încercai şi eu să mă înfurii brusc din nimic. Mă uitai în jur după ceva să arunc după el şi atunci mă gîndii ce bine ar fi fost dacă nu m-as fi încălţat încă, dar aşa nu avui de ales şi intrai brusc pe o străduţă laterală spre care el nu avu timp să mai cotească.

Grămădăul cu trompeta se îndepărta destul de repede. Liniştea din jur porni iar, hap-hap, să-mi înghită resturile ecourilor din ţeastă. Mă pomenii zîmbind.